

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/264/2019
Identifikačné číslo spisu: 1110207447
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1110207447.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: P. G. H., narodený XX. F. XXXX, bytom vo V. A., H. X, právne zastúpený: JUDr. Juraj Kus, advokát, so sídlom v Michalovciach, Nám. osloboditeľov 10, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o zaplatenie 51.723,02 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 17/2010, konajúc o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. marca 2018 č. k. 8 Co 101/2017-235, takto

rozhodol:

Najvyšší súd dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom z 13. marca 2018 č. k. 8 Co 101/2017-235 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 14. októbra 2016 č. k. 25 C 17/2010-168 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“), ktorým Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 51.723,02 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Odvolací súd žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2. Odvolací súd v napadnutom rozsudku uviedol, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočne potrebnom pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, že nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím ministra spravodlivosti SR z 5. februára 2004 č. 2490/204-41, ktorým mu bola pozastavená činnosť notára, nie je možné považovať za dôvodný, nakoľko neboli splnené základné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti konštatoval, že nebolo preukázané zrušenie

rozhodnutia ministra spravodlivosti SR z 5. februára 2004 č. 2490/204-41 pre nezákonnosť, s ktorým záverom sa však odvolací súd nestotožnil a za dôvodnú v tomto smere považuje odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa viazanosti konajúceho súdu v danej veci zrušením rozhodnutia ministra spravodlivosti SR z 5. februára 2004 pre jeho nezákonnosť rozhodnutím ministra spravodlivosti SR zo 7. augusta 2006. Odvolací súd však dospel k záveru, že v danom prípade nebola splnená podmienka existencie takého nezákonného rozhodnutia, ktoré je relevantné z hľadiska vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. sa viaže na existenciu určitých skutočností, ktoré určuje zákon a súhrn ktorých tvorí zákonnú skutkovú podstatu protiprávneho činu (zodpovednostnú skutkovú podstatu). Prvkami skutkovej podstaty, naplnenie ktorej má za následok vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sú subjekt (orgán štátu), správanie subjektu (jeho rozhodnutie), výsledok spočívajúci v škode, príčinná súvislosť medzi správaním (rozhodnutím) a výsledkom (škodou) a protiprávnosť - nezákonnosť. Pre vznik tejto zodpovednosti musia byť splnené všetky zákonom vyžadované podmienky. Poškodený musí využiť možnosť podať proti rozhodnutiu riadny opravný prostriedok a musí ísť o rozhodnutie právoplatné, pretože len právoplatné rozhodnutie zakladá zodpovednosť. Právoplatnosť rozhodnutia vylučuje možnosť jeho nápravy riadnym opravným prostriedkom a znamená jeho záväznosť pre strany aj orgány. Ďalšou podmienkou je zrušenie právoplatného rozhodnutia príslušným orgánom pre nezákonnosť a prerokovanie nároku na náhradu škody s príslušným orgánom. S poukazom na vyššie uvedené dospel v preskúmvanej veci odvolací súd k záveru, že podanej žalobe nebolo možné vyhovieť z toho dôvodu, že zrušené rozhodnutie ministra spravodlivosti SR z 5. februára 2004 č. 2490/204-41, ktorým bol žalobcovi dočasne pozastavený výkon notárskeho úradu, nemožno považovať za také nezákonné rozhodnutie, existencia ktorého by zakladala žalobcovi právo úspešne sa domáhať proti žalovanému náhrady škody. Za opodstatnenú preto považuje odvolací súd argumentáciu žalovaného, na ktorej postavil svoju procesnú obranu v konaní. Rozhodnutie ministra spravodlivosti SR z 5. februára 2004 č. 2490/204-41 totiž nebolo pre nezákonnosť zrušené po tom, ako nadobudlo právoplatnosť. Proti tomuto rozhodnutiu, ktoré bolo vydané v správnom konaní, podal žalobca riadny opravný prostriedok - rozklad, s podaním ktorého správny poriadok spája odkladný účinok, a preto toto rozhodnutie včasným podaním rozkladu žalobcom nenadobudlo právoplatnosť a ani vykonateľnosť. Podmienka zrušenia právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť tak nebola splnená, nakoľko rozhodnutie bolo zrušené na základe riadneho opravného prostriedku, ktorého podanie žalobcom malo za následok odklad jeho právoplatnosti i vykonateľnosti.

3. Ďalej odvolací súd uviedol, že sporové konanie sa začína na základe žaloby, ktorá je procesným úkonom a obracia sa ňou žalobca na súd, aby o jeho veci autoritatívne rozhodol. Žaloba má okrem všeobecných náležitostí obsahovať aj osobitné náležitosti. Existencia riadnej žaloby je základnou podmienkou pre začatie sporu, a preto súd v prvom rade musí skúmať, či žaloba spĺňa zákonom stanovené náležitosti. Ak zistí, že žaloba nemá predpísané náležitosti, teda je neúplná alebo síce má požadované náležitosti, ale tieto, prípadne niektoré z nich, sú uvedené nepresne, neurčito alebo nezrozumiteľne, teda je nesprávna, je povinný vyzvať žalobcu na jej doplnenie alebo opravu. Základnou zložkou žaloby je tzv. žalobný nárok, ktorým žalobca stanovuje predmet konania a tým aj rozsah súdnej ochrany; žalobný nárok je vymedzený žalobným petitom a skutkovým odôvodnením žaloby. Posúdenie skutkových okolností podľa určitej právnej normy je povinnosťou súdu (*iura novit curia*), ktorý skúma, či platné právo umožňuje, aby na základe žalobcom tvrdeného skutkového stavu, mohlo byť nároku ním uplatňovanému vyhovené; žalobca tak nie je povinný uplatnený nárok kvalifikovať po právnej stránke. Podanou žalobou žalobca vymedzuje aj rozhodujúce skutočnosti relevantný skutkový dej, ktoré predstavujú údaje nutné k tomu, aby bolo zrejmé, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť, a preto sa ukladá žalobcovi uviesť v žalobe také skutočnosti, ktorými opíše skutok (skutkový dej), na ktorého základe uplatňuje v žalobnom petite svoj nárok, a to v takom rozsahu a kvalite, ktorá umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu a nezameniteľnosť s iným skutkom. Popisom rozhodujúcich skutočností sa vymedzuje predmet konania po skutkovej stránke. Možno preto uzavrieť, že v sporovom konaní stíha žalobcu zodpovednosť za voľbu žaloby, za jej obsah a za formuláciu žalobného petitu, súd je povinný ho len poučiť v intenciách jeho procesných práv a povinností, nemôže však za žalobcu vykonať priamu vecnú formuláciu návrhu výroku rozsudku a vymedziť za neho relevantný skutkový dej, či poučiť ho o vhodnosti voľby tej-ktorej žaloby v konkrétnom prípade.

4. V danej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody vo výške 51.723,02 eur po dobu pozastavenia mu výkonu notárskeho úradu od 5. marca 2004 do 22. septembra 2005, pozostávajúcej zo skutočnej škody vo výške 7.477,49 eur a z ušlého zisku vo výške 44.245,53 eur. V rámci pravdivého popisu rozhodujúcich skutočností žalobca uviedol, že uplatňovaná škoda mu bola spôsobená rozhodnutím ministra spravodlivosti SR z 5. februára 2004 č. 2490/2004-41, ktorým mu bol; ako notárovi; dočasne pozastavený výkon notárskeho úradu a ktoré bolo ako nezákonné zrušené rozhodnutím ministra spravodlivosti SR zo 7. augusta 2006. Žalobcom podaná žaloba tak spĺňala všetky zákonom stanovené náležitosti. Zhodne s podanou žalobou si žalobca uplatnil svoj nárok aj v rámci jeho predbežného prerokovania u žalovaného na základe žiadosti zo dňa 10. augusta 2009. Z uvedeného vyplýva, že žalobca odvodzoval dôvodnosť svojho žalobného nároku od rozhodnutia ministra spravodlivosti SR z 5. februára 2004 č. 2490/204-41, ktoré považoval za zrušené pre jeho nezákonnosť, čím jednoznačne vymedzil predmet konania po skutkovej stránke, t. j. skutkový základ veci. Správne preto súd prvej inštancie zisťoval v danej veci splnenie predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (výlučne) z hľadiska existencie hmotnoprávnych podmienok uplatnenia tohto nároku podľa ustanovenia § 1 zákona č. 58/1969 Zb. Žalobca preto nedôvodne vytyka súdu prvej inštancie, že neposúdil ním uplatňovaný nárok na náhradu škody aj podľa tých ustanovení zákona, ktoré upravujú zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď žalobca v priebehu konania svoj žalobný nárok po skutkovej stránke nevyvedl takými rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré by zakladali odlišné právne posúdenie ním uplatňovaného žalobného nároku. Prekročením skutkového rámca žaloby by súd prvej inštancie neprípustným spôsobom zasiahol do rovnosti strán zvýhodnením žalobcu na úkor žalovaného a priznaním žalovaného nároku na základe iných ako žalobcom v priebehu konania uvedených tvrdení, by konajúci súd nahrádzal povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť zaťažujúcu v danom spore žalobcu, čím by porušil zásadu kontradiktórnosti konania a právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Súhlasne s názorom žalovaného obsiahnutého vo vyjadrení k odvolaniu, konštatoval i odvolací súd, že bez vlastnej aktivity žalobcu súd nemohol doplniť ani zmeniť skutkové odôvodnenie žalobcom podanej žaloby, nakoľko takýmto svojvoľným postupom by porušil princíp rovnosti zbraní.

5. Odvolací súd ďalej uviedol, že v podanom odvolaní žalobcom tvrdený skutkový základ žaloby spočívajúci v označení nesprávneho úradného postupu ako príčiny v dôsledku ktorej mu mala byť spôsobená uplatňovaná škoda, bolo treba považovať za iný, resp. nový nárok na náhradu škody, dôvodnosť ktorého by bolo potrebné posudzovať po hmotnoprávnej stránke podľa iných právnych noriem; odlišné by bolo posúdenie hmotnoprávnych podmienok uplatnenia nároku (podľa druhej časti zákona č. 58/1969 Zb.), plynutie premlčacej doby, existencia príčinnej súvislosti s uplatňovanou škodou a pod. Odvolací súd tak nepovažoval odvolacie námietky žalobcu za dôvodné a pokiaľ súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a riadne vykonaných dôkazov žalobu zamietol, rozhodol vecne správne a odvolaniu žalobcu; z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia, nebolo možné vyhovieť. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (ustanovenie § 387 ods. 1 CSP).

6. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý mal v tomto odvolacom konaní úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ustanovenie § 262 ods. 2 CSP).

7. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. marca 2018 č. k. 8 Co 101/2017-235 podal riadne a včas žalobca dovolanie, v ktorom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Žalobca podané dovolanie odôvodnil v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. K podanému dovolaniu sa vyjadril žalovaný, poukázal na procesné vady dovolania a uviedol, že žalobca nesplnil predpoklady pre uskutočnenie neritórneho dovolacieho prieskumu v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP a navrhol dovolaciemu súdu, aby podľa ustanovenia § 447 CSP dovolanie žalobcu odmietol. Pre prípad, že by nedošlo zo strany dovolacieho súdu k odmietnutiu dovolania žalobcu, navrhol, aby podľa ustanovenia § 448 CSP dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ustanovenie § 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (ustanovenie § 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ustanovenie § 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (ustanovenie § 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

10. Dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ustanovenie § 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ustanovenie § 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ustanovenie § 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ustanovenie § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (sp. zn. 1 Cdo 17/2019, sp. zn. 2 Cdo 225/2018, sp. zn. 3 Cdo 142/2018, sp. zn. 4 Cdo 10/2018, sp. zn. 5 Cdo 9/2019, sp. zn. 7 Cdo 1/2018, sp. zn. 8 Cdo 94/2018). V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP). Dovolací súd v prvom rade uvádza, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

12. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 95/2017 a sp. zn. 7 Cdo 140/2017) uviedol, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, uviesť, ako mala byť táto otázka

správne riešená.

13. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré naplňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priečiaciemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP (porovnaj tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

14. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (sp. zn. 2 Cdo 167/2017, sp. zn. 3 Cdo 235/2016, sp. zn. 5 Cdo 13/2018, sp. zn. 7 Cdo 114/2018, sp. zn. 8 Cdo 78/2017). Žalobca (zastúpený v dovolacom konaní kvalifikovaným právnym zástupcom) v danom prípade túto (procesnú) povinnosť nesplnil. V dovolaní vytkol súdom nižšej inštancie nesprávnosť právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, rozhodnutie odvolacieho súdu podrobil kritike a polemizoval s jeho závermi. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR z 10. marca 2011 sp. zn. II. ÚS 329/2010 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017 sp. zn. 3 Cdo 6/2017, ktoré sa venuje len výkladu spomenutého spojenia „ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“.

15. Dovolací súd dospel k záveru, že v odôvodnení dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, absentuje uvedenie relevantnej právnej otázky zásadného právneho významu, ktorú odvolací súd riešil nesprávne, ako aj konkretizácia dovolacieho dôvodu, t. j. odôvodnenie odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP). Žalobca, ktorý sa v dovolaní všeobecne nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, taktiež neoznačil ani jedno relevantné rozhodnutie v kontexte riešeného sporu dovolacieho súdu, ktoré by v zmysle právnych záverov najvyššieho súdu vyjadrených v judikáte R 71/2018 bolo možné zaradiť do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu (ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP). Uvedené tak obsahovo a významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 2 CSP. Ako už bolo zmienené sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP. Z uvedeného je zrejme, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (sp. zn. II. ÚS 172/03).

16. Najvyšší súd dospel k záveru, že argumentácia dovolateľa (žalobcu), týkajúca sa ustanovenia § 421

ods. 1 CSP, je nedostatočná a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 až § 435 CSP. Uzavrel preto, že na podklade dovolania žalobcu nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v tejto časti odmietol podané dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

17. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože mu žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

18. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.